

ПОСЕЩЕНИЕ НА БАСАРБОВСКИЯ МОНАСТИР КРАЙ РУСЕ И ДЕРВЕНТСКИЯ МОНАСТИР И М-Р СВ. АНДРЕЙ АПОСТОЛ ПЪРВОЗВАНИЙ В РУМЪНИЯ

На 21 септември, 2006г. късно вечерта, след 23 часа, група поклонници от църквата Св. Андрей в София заминаваме за Силистра. Основната цел на пътуването е манастир Св. Андрей Първозваний при пещерата, където апостолът е проповядвал през първи век сл. Хр. и е основал първата християнска община по тези места.

Рано сутринта на 22.09 пристигнахме при Басарбовския манастир в долината на река Русенски Лом, на около осем километра от град Русе.

Преданието отнася основаването на светата обител в годините след покръстването на българите. Най-ранните исторически източници датират от 15 век. Манастирът е изсечен в скалния масив и до него водят 48 каменни стъпала. Основното помещение е разделено на няколко отделения. От едната страна се намира пещерната църква със съвременен иконостас изработен с резба, а от другата, през открита пещера се влиза в две монашески килии. От дясно на църквичката по няколко стъпала се отива до гробницата на монаха Хрисант, преображенски монах, който през 1937 г. със свои средства и дарения въздигнал манастира в сегашния му вид. Погребан през 1961 г. в изсечената от него пещера.

Манастирът бил обител на българския светец Димитрий Басарбовски, именуван така по името на родното си село Басарбово. Светецът бил син на бедни, но духовно богати родители. Живял през 17 век, той от дете пасял добитъка на селото си и от ранно детство обикнал изкуството да изгражда и усвоява добродетели. Според житие-писеца на светеца, той с бързи крачки преминал реката на житейските и духовни страсти и се възкачил на ломските височини, недалеч от селото, в пещерата на древния манастир, където Бог изпълнил желанието му да беседва с Него в тишината несмушаван от никого.

Преподобни Димитрий придобил много добродетели, които осветили душата и тялото му. Преминало през многобройни изпитания на вековете, нетленното му тяло останало невредимо и до днес чрез Божията благодат. Станал храм на тая благодат, преподобният се приготвил да срещне Бога, напуснал пещерата и в тиха молитва, между два камъка край реката, предал в ръцете на Бога смирената си душа през 1685 г, както отбелязва преподобният наш отец Св. Паисий Хилендарски в своята История славянобългарска.

След смъртта му тялото останало да лежи дълго време между тези камъни невредимо. Мнозина виждали на това място горяща свещ. Светецът чрез чудно видение

открил на хората къде са мощите му и те били извадени и изложени за благодатно поклонение. Бог запазил светите мощи нетленни и ги дарил с благодатта на чудотворство. Много чудеса извършил преподобният, които времето покрило с праха на забравата, особено през тежките години на турското робство. През 1774 г. светите мощи са изнесени от нашите земи и днес се покоят в митрополитската църква в Букурещ, откъдето даряват вярващите с благодат и изцеление. Св. Димитрий, моли Бога за нас грешните!

На 22.09 късно вечерта сме в Дервентски м-р в Румъния, на около 10 км. от границата. Изморени сме от изминалия ден и нощното пътуване в автобуса, както и от проточилото се пътуване и чакане в дъжда, поради неизправност на автобуса и неосъществените планове да посетим няколко свети места около Русе и Силистра. Всички копнеем за почивка, но гостоприемните стопани са приготвили манастирската трапеза за нас, поклонниците от съседна православна България. Отец Добри от Силистренска епархия, по поръка на епископ Иларион, ни посрещна на границата и ни придружи до манастира, където ни настаниха и нагостиха. С чувство на чеда, обгърнати с любов и топла грижа от духовните отци на светата църква, със синовна благодарност заемаме местата си около трапезата, където се гощаваме с постни вкусни ястия и леко приятно вино. На сутринта, след притихналата нощна тишина в светата обител, бяхме събудени от манастирското клепало, което ни приканва на служба в църквата, посветена на празника Въздвижение на честния Христов кръст, на Св. Георги и Св. Петка.

При влизането в църквата вниманието ни е привлечено от икона на Св. Богородица, в ляво пред олтара, поставена на висока поставка, под която богомолците минават по три пъти за благословение, прощаване на греховете и здраве. Тази чудотворна икона на Божията майка, семейна ценност, е подарена от г-н Чипара през 1940 г. Изработена във византийски стил тя е различна от познатите ни икони. Св. Богородица държи младенца Иисус, Който с по детски рошава косица и с поглед извърнат през рамо към нас наблюдава света. Божията майка ни гледа грижовно с едва загатната усмивка в изражението. Разказаха ни легенда, как собственикът на иконата тръгнал да бяга панически от дома си, който всеки момент щял да се разруши и първо потърсил да вземе парите си, но от иконата се чул глас, който му казал да вземе иконата на Божията майка и тогава да бяга.

Службата е отслужена от млади йеромонаси, румънските християни-богомолци се молят в тишина преди всичко коленичили (дори и в неделя). След света Литургия се прочита заупокойна молитва пред масата, отрупана с предложени дарове за спасение и мир на душите на покойниците. Блюдата с житото са украсени красиво, естетично са подредени хлябовете, сладкишите и плодовете. Йеромонахът, отслужил св Литургия

съблича богослужебните си дрехи върху коленичилите богомолци и прочита дълга молитва за здраве и спасение. Друг свещенослужител ни помазва с елей пред олтарните врати. Покланяме се на мощите на Св. Сава освещени, на камък от Светите места в Йерусалим и на епитрахила на Св. Григорий Декаполит. Тук се извършват безброй чудеса, според думите на Спасителя всекиму според вярата. Взимаме си анафора от голяма купа, оставена до светините, в ляво от олтарните двери и благодарим за Божията милост, проявена към нас.

Излизайки от храма пред нас се разкрива красивата гледка на манастирския двор на фона на река Дунав. Под каменна беседка, от огромна амфора изтича аязмена лековита вода. На тавана на беседката над амфората е изобразен Живоприемния източник. Когато през 1959 г. затворили манастира, на следващата година аязмото пресъхнало. След възстановяване на манастирската света обител в 1990 г., след молитва, се появила отново лековитата вода.

В ляво от църквата в малък параклис се намира животворящ чудотворен камък под формата на кръст, израснал от земята според преданието на място, където са посечени три монахини и свещеник.

Преданието разказва за глухоням овчар, който задрямал подпрям глава на камъка и събуждайки се в полунощ от разразила се буря, чул звъна от звънците на стадото си. Овчарят отишъл в селото и казал на свещеника за случилото се чудо с него как се отворили ушите му и езика му проговорил. Построили малка църквичка на това място. След чудото с излекуването на глухонемия са станали много чудеса, но турците разрушили църквата. През 1936 г. е построен манастирът на това място, тук е основан и диспансер за болни. През 1959 г. манастирът е поруган и затворен поради безбожното отношение на господстващия режим, а в 1990 г. е отново възстановен.

Днес около 20 монаси и млади послушници се грижат и поддържат благолепието на манастира и приемат с грижовно гостоприемство поклонниците, които благоговейно го посещават.

В параклиса с чудотворния каменен кръст в голяма купа с масло гори непрестанно кандило и богомолците си взимат за здраве и благословение от маслото на кандилото. Много са чудесата на телесно и духовно излекуване извършени при чудотворния кръстен камък и иконата на Божията Майка и поток от богомолци се стича непрекъснато в манастира с молитва за Божия милост и помощ.

На 23 септември след сутрешната литургия заминаваме за манастира на Св. Андрей, намиращ се на около 40 км. от Дервентския манастир. Манастирът е построен през 1990 г. в чест на първия призван от Исус Христос апостол Св. Андрей. Апостолът е

проповядвал Христовата истина в Мала Азия, Гърция и Скития, Украйна и Полша. В областта Мала Скития, Добруджа е проповядвал и кръщавал скитите в пещерата, където днес е основан манастира. Тук са кръстени първите християни по тези места.

Манастирският комплекс е разположен на равнинна площ и се състои от двуетажна манастирска сграда, старата църквица, посветена на света Богородица, нова голяма, красиво украсена църква, посветена на Св. Андрей Първозваний и пещерата на Св. Андрей, разположена в подножието на потънал в зеленина хълм, в която, според църковното предание, апостолът е основал първата християнска община на път за Киев. Сред свежата зеленина се издига върхът на пещерата, увенчан със зидан камбано образен купол. В ниската усойна част, встрани от манастира, на мястото, където Св.ап. Андрей е кръщавал първите християни, днес има извор с лековита вода и баптистериум (място за кръщаване) пред него. На малко възвишение пред аязмото и съвсем на пътя е построен малък параклис, посветен на Св. Андрей. Усещането, че всичко тук е осветено и облагодатено от непрестанното Божие присъствие изглежда напълно реално. Пещерата, най древното свидетелство и основание за манастирския комплекс, е била възстановена през 1943 г, а красиво изрисуваната църква, посветена на светеца, с изящно изработен пет ярдов олтар ще бъде осветена на празника на свети Андрей, Апостол Първозваний тази година. В малката църква се поклонихме на Х-образен дървен кръст, разположен в стъклена витрина с вградени свети мощи на свети Андрей и други светци. Връщаме се вечерта в Дервентския манастир и след вечеря в трапезарията сме на манастирска вечерна съботна служба-бдение. Макар, че в събота и неделя дойдоха много богомолци в манастира и някои от пристигналите след нас спаха на дюшеци поставени върху дървените пейки в коридорите, на нас ни беше оказано топло гостоприемство през двата дни, като ни гощаваха и на раздяла ни дадоха вино и храна за път.

Пътуването ни приключи с кратко попътно посещение в м-р Покров Богородичен край Силистра. След сърдечна среща и сбогуване с игуменката майка Йоанна продължаваме за София.

Пътувайки към София си мисля с какво ни обогати това пътуване, какви духовни уроци получихме. Направи ли ни допира със светостта по-добри, добихме ли добродетел, научихме ли се да бъдем по-любящи към ближния, научихме ли се да обичаме Бога и как изразяваме с поведението си тази любов, която дефинираме на думи. Признателни ли сме за Божията милост и дарове. Съзнаваме ли частица от истината, че сме това, което мислим и вършим, че с делата и мислите си въздействаме на себе си, на близките си, на света? Съзнаваме ли, че трябва да работим и живеем за Бога, а не за да утвърждаваме егото си. Особено труда, който по Божия милост, полагаме в църквата, дали го правим за Божия

Посещение на Басарбовския манастир край Русе и Дервентския манастир и м-р Св. Андрей апостол Първозваний в Румъния
слава или за да задоволим собствената си потребност, за да се почувстваме значими...
Съзнаваме ли, че служението на Бога е и служение на ближния. Да си призная не съм
много оптимистична в тези мисли. Не смея да си помисля какво би се случило ако в наша
църква, след Света Литургия с толкова много богомолци се остави съда с анафората на
разположението на богомолците. Това е само един пример и се надявам това да са само
мои лични опасения, нямащи нищо общо с цялото. Дай Боже съборният живот в Църквата
да опровергае моите опасения. Амин.

Септември 2006г.

По Божия милост

поклонничка Нася